

Vzduch, který sem proudil zvenčí, byl chladný. Voněl zvláště – jako od mechu. Luke dlouhou chvíli naslouchal a vyslal své Sílou zostrěné smysly, aby pátraly po známkách pronásledovatelů. Neslyšel však nic než běžné kvílení větru prodírajícího se větvičkami a vzdálené cvrlikání ptáků či hmyzu. „Myslím, že jsme je setřásli,“ řekl k Artoo. „Aspoň prozatím. Zjistil jsi, kde jsme?“

Artoo zapípal, pořád to trochu znělo, jako by měl závratě, a na počítačovém displeji se objevila mapa.

Luke si ji prohlédl. Nebylo to zrovna nejhorší, ale dobré také ne. Nacházeli se necelých deset kilometrů od Mařiny jeskyně, ale krajina se tu většinou skládala ze stejných úzkých kotlin a skalnatých útesů, jakými právě proletěli. Cesta tam by trvala celý den, možná dva, snad i tři.

Na druhou stranu, členitost terénu jim poskytne lepší ochranu, než jakou by si mohli v rámci možností přát. Podtrženo sečteno, férový obchod.

Ale nebylo by jim to k ničemu, kdyby je pronásledovatelé našli dřív, než by vůbec začali. „Polez,“ řekl droidovi. Vysoukal se z kokpitu a skutálel se na zem. Snaha vyhnout se trnitému listí byla úspěšná pouze zčásti, ale jen o málokterý trn se odřel až do krve. „Vezmeme si věci a vyrazíme.“

Rozložit kamuflážní síť, kterou jim přibalil Karrde, a natáhnout ji přes X-wing bylo otázkou několika minut. Pak ještě pro jistotu odsekl světelným mečem některé z menších větví a snítek a naházel je nahoru na síť. Nebylo to dokonalé, zblízka už vůbec ne, ale nic lepšího nemohl v daném čase udělat.

Karrdovi lidé také dali dohromady jeho trosečnickou výbavu. Shromáždili zásoby a vše potřebné a naložili mu je do X-wingu, zatímco se Luke probíral formalitami pro odlet z Cejansije. A jak byl Luke u pašerákovy organizace za ta léta zvyklý, odvedli prvotřídní práci. Ve dvou batozích se tu nacházely potraviny, lahve na vodu s filtrem, lékárníčky, zářičky, pořádný kus syntetického lana, náhradní blaster, nouzový stan s dekami a dokonce i několik druhů ručních granátů.

„Divím se, že se tam nepokusili nacpat landspídr,“ broukl Luke. Jeden z batohů si zkusil hodit na záda. Byl docela těžký, ale hmotnost

byla rozložena rovnoměrně a dobře se nesl. „Ten druhý asi budeme muset nechat tady. Zašplháme si trochu, co říkáš?“

Artoo tázavě zatrylkoval, jeho kopulka se natočila, aby nejprve prohlédla na jeden východ z kaňonu a pak na druhý. „Ne, tam by nás mohli čekat,“ řekl mu Luke. Ukázal nahoru k jednomu z útesů, který se tyčil nad nimi. „Naše cesta vede tudy.“

Artoo znovu otočil kopulí, a když se nahnul dozadu a vzhlédl, poplašeně hvízdal. „Klid – nepolezeme až úplně nahoru,“ utěšoval ho Luke. „Vidíš tu průrvu ve dvou třetinách útesu? Pokud jsem pochopil vzdušné záběry správně, měla by vést do žlabu, který nás nahoru zavede mnohem pohodlněji.“

Artoo beznadějně zabublal a znovu se podíval kaňonem dozadu a dopředu. „Ne, Artoo, tamtudy nemůžeme,“ opakoval důrazně Luke. „A nemáme čas se o to hádat. I když se sem ty lodě neprotáhnou, v pevnosti možná mají nějaké menší. A vždycky můžou přijít pěšky. Chceš tady snad čekat, dokud nepřijdou?“

Droid důrazně zapípal. Otočil se jako na obrtlíku a odhodlaně kordcal napříč vyschlým korytem k patě útesu pod průrvou, kterou mu ukázal Luke.

Luke se usmál a naposledy si nadhodil batoh na zádech. Pak vyslal Sílu, nadzvedl Artoo ze země, přenesl ho přes podrost a zamířil za ním k útesu.

* * *

Ukázalo se, že útes vypadal hrozivěji, než jaký doopravdy byl. Jeho stěna byla sice opravdu strmá, ale rozhodně ne tak nemožně kolmá, jak se zdálo ze dna kaňonu. Opor pro ruce a nohy se tu našla spousta – celý sráz byl protkán úzkými římsami, výstupky a malými jeskyňkami. Keřiky a liány rovněž poskytovaly houževnatou pomoc.

Jediná potíž byla s Artoo, ale i z té se časem stala víceméně přijatelná rutina. Luke nejprve našel bezpečné místo, kde se opřel, a pak Sílou vyzvedl Artoo nad sebe, kde ho postavil na úzkou římsu nebo do výklenku, Sílou ho držel na místě a provazem ho přivázal k nejbližšímu keři. Pak prolezl kolem něj nahoru na další nejbližší vhodné místo. A znovu.